

[Arne Larsen.]

tage af flere kommunale vejvæsener i forening. Jeg tror, at denne udvej er et ganske lykkeligt kompromis mellem en for vidtgående centralisering og en for vidtgående decentralisering. De erfaringer, der indvindes i løbet af de kommende år, må så blive afgørende for, om der skal foretages en varig ændring i vort vejvæsens opbygning på det lokale plan.

Et andet spørgsmål, som har været fremme i diskussionen om dette lovforslag, er også de indvendinger, som kommunerne har fremført mod lovforslaget; den sagligt stærkeste er den, at kommunerne vil miste kontrollen over, hvornår et vejanlæg kan udføres, hvad der vil kunne virke generende og hæmmende for realisationen af den øvrige kommunale planlægning. Man kan vel ikke frakende dette argument en vis vægt, især ikke på baggrund af kommunernes hidtidige erfaringer med arbejdsgangen i centraladministrationen, men efter lovforslaget skal ministeren nu dele ansvaret for beslutningerne om anlæg af hovedlandeveje med folketinget. Dette giver jo visse muligheder for, at der kan komme mere fart i vejplanlægningen.

Jeg har været inde på spørgsmålet om planlægning mange gange tidligere, også ved første behandling af dette lovforslag, især på spørgsmålet om tilvejebringelsen af en vejplan for hele landet, som har stået på dagsordenen siden 1957. Det er helt givet, at vi alvorligt må tage spørgsmålet om landsplanlægning op til effektiv løsning, og her er vejplanlægningen ikke det mindst vigtige. Forhåbentlig får vi inden længe lovforslaget om regionplanlægning gennemført, så vi virkelig kan komme i gang med planlægningsarbejdet for større områder, og her må alle spørgsmål vedrørende samfundets videre udvikling koordineres. Men for at kunne virkeliggøre en regionplanlægning må man bygge på en landsplanlægning, hvorfor vi også snarest bør have en lov om dette vigtige spørgsmål; af en sådan landsplanlægning vil som sagt en vejplan for hele landet være en nødvendig bestanddel. Når blot dette planlægningsarbejde gennemføres, vil kommunerne få gode muligheder for at indrette deres anlægsprogrammer og deres øvrige planlægning herefter.

Et mindretal i udvalget, venstre, har

stillet nogle ændringsforslag, der imødekommer de kommunale organisationers kritik af lovforslaget.

Efter ændringsforslaget til § 1 skal udbygningen af de bestående hovedlandeveje kunne foretages af kommunerne med tilskud af vejfonden efter den hidtidige ordning, medens lovgivningsmagten skal træffe beslutning om anlæg af nye hovedlandeveje. Selv om tanken umiddelbart lyder besnærende, kan det dog ikke være rationelt, at en kommune f. eks. kan beslutte at udbygge en tosporet hovedlandevej til 3 eller 4 spor, hvis ministeren og folketinget mener, at man bør vente nogle få år og derefter anlægge en helt ny vej til aflastning af den gamle. Her som på andre områder må vi have en helt klar fordeling af ansvaret for i videst muligt omfang at undgå bekostelige fejlinvesteringer. Hvis lovgivningsmagten ikke fuldt og helt får ansvaret for udbygningen af hovedlandevejene, vil det også blive ulige vanskeligere for ministeren at udarbejde den vejplan, vi som sagt allerede så længe har ventet på.

I betragtning af, at venstre ved gentagne lejligheder er gået stærkt ind for besparelser på statsbudgettet, kan ændringsforslaget til § 7 måske virke forbavsende. Ministerens forslag til § 7, stk. 1, skulle dog give mulighed for at opnå visse besparelser ved en fornuftig tilrettelægning af vedligeholdelsesarbejdet, snydning o. s. v. uden smålig skelen til kommunegrænserne.

De besparelser, der muliggøres herved, er vel at mærke reelle besparelser, som på ingen måde pålægger befolkningen nye byrder.

Dog vil jeg gerne understrege — og det meget stærkt — at hele lovforslagets gennemførelse må betinge, at der i de kommende år fra statens side investeres langt større summer i vort vejbygningsarbejde, end det hidtil har været tilfældet. Investeringer i den offentlige sektor af stort omfang bliver nødvendige i de kommende år for at løse vore fortsat meget store vejproblemer.

Ministerens ændringsforslag er af rent teknisk natur og giver ikke anledning til bemærkninger. På socialistisk folkepartis vegne skal jeg anbefale disse og anbefale at stemme imod de af mindretallet stillede ændringsforslag.